

ZALÁN TIBOR

Édes rajzolat

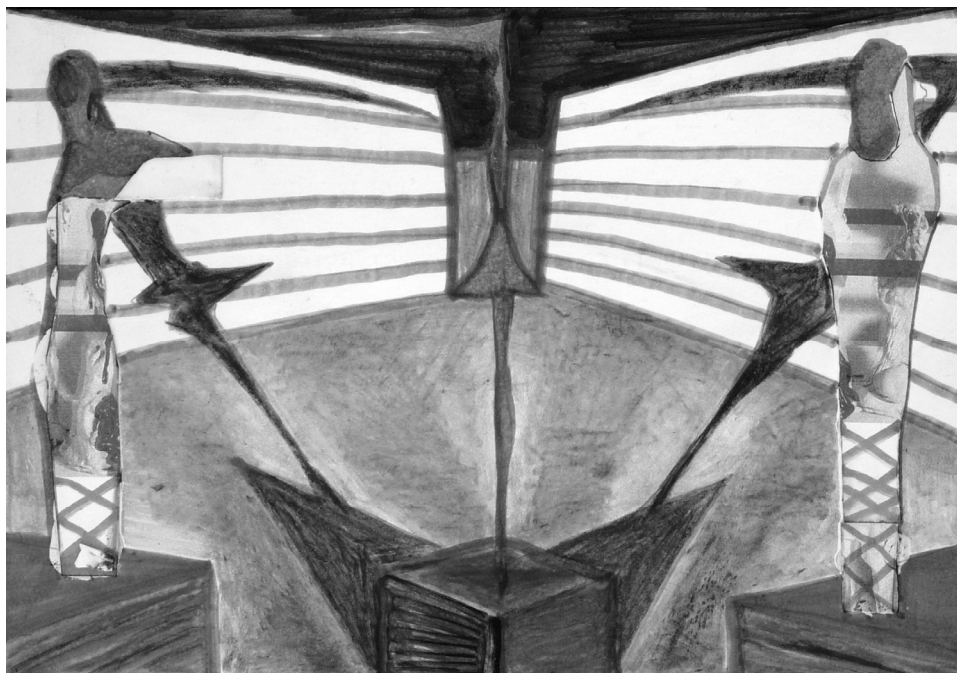
*„A múlt az én egyetlen
lehetséges jövőm.”*
(Ruszt József)

A színen
ketten maradtak És
nem várnak senkire
Az alkonyatba beledöntött
kiszáradt fa izzó
csonkja még meleget ad
Az egyetlen zöld ágtól
nem keseredik meg a füst
Hűvösödik az idő
Az útmenti szelek
fölverik a koraőszi avart
Száraz levelek csapódnak
arcukba Lihegnek
Felsírnak Röhögnek
Egyik hátulról egy vödör
emléket hoz és kidönti
az árokpartra De nem
mozdul érte a másik
Másik hátulról egy vödör
emléket hoz és kidönti
az árokpartra De nem
mozdul érte az egyik
Az égen rekedten kongat
a vörhenyes Nap Amikor
Huszonöt óra van mindig
A roncsok önmagukba
nyelik vissza árnyékukat
Azután megdöglünk
Így mondja az egyik
De nem döglik meg a másik
Azután megdöglünk

Így mondja a másik
De nem döglük meg az egyik
A megdöglés már sok
amire az ilyenek képesek
Az élet még kevés
amire az ilyenek képesek
Ilyenek Mikor lesznek
az ezekből milyenek
Kérdezi Nem felel
Nem felel Kérdezi
A kalap elgurul
a cipőfűző alákígyózik
az árokba
Akasztott ember
kötélcsonkja
szerencsét hoz
Ezen röhögnek
Boldog lenne aki
ha fölakaszthatná magát
Ezen röhögnek
Padlásszobában éltem
Így mondja az egyik
(magának)
Padlásszobában éltem
Így mondja a másik
(magának)
Te én voltam
így az egyik
(magában)
Én voltam te
így a másik
(magában)
Mondja
Nem hallja
Nem hallja
Mondja
Már mindig huszonöt óra
Kongat a vörhenyes Nap
Két vödör emlék kidöntve
hagyva az árokparton
Nem várnak senkire

Nem jön senki
Az arcukba néz
Az arcuk helyén
kialudt számlapok
Rajtuk a semmi
édes rajzolata

EL KAZOVSZKIJ: EMLÉKMŰ GALATHEÁNAK 4.
1983, tus, zsírkréta, akvarell, papír, 11×21 cm, magántulajdon